

MÉS ENLLÀ

Mai havia cregut en el més enllà...fins ara, que acabo de morir. És una sensació estranya... no sabia molt bé com descriure-la. Però sí la puc comparar, i en el meu cas, és com ser absorbida per un núvol de tranquil·litat després d'haver lluitat fins l'últim moment, estava molt cansada. Ara estic veient com la meua millor amiga, Sofia, crida el meu nom i comença a negar amb el cap. Estava visitant-me com ho ha fet els últims tres mesos en els que he estat en coma. Realment escoltava tot el que parlava la gent. Igual que he intentat amb totes les meues forces que el meu cor no parés, però ja no podia més i el meu cos ha guanyat.

Quan ha començat el pitit que alertava de la meua mort Sofia s'ha quedat paralizada. He vist en els seus ulls la confusió que després s'ha convertit en pànic. Quan realment ha caigut en el que estava passant ja era tard. Ha avisat els metges, però ja no servia de res. Quan han arribat, han intentat reanimar-me, però jo ja no podia més. Mentre ho feien he vist com els meus pares corrien cap a l'habitació. Els metges no els han deixat entrar. Després d'una hora, s'han donat per vençuts i han informat la meua família. Ha sigut una escena que s'ha quedat gravada al meu cervell de fantasma, encara que no sé molt bé com funciona això d'estar morta. Potser no tinc ni cervell. Suposo que ho aniré descobrint, però tampoc sé quant dura això de ser un fantasma. Crec que hauria d'haver estat més espiritual en la meua vida, perquè ara sabia què em passa. Encara que com ja he dit al principi, mai he cregut en el més enllà. De fet, sóc atea, res del cel ni, ni d'infern... res. Però ara és diferent, no tinc idea d'on estic, però sé que d'alguna forma no m'he anat.

Els meus pares han decidit donar la notícia a través d'un missatge a tots els coneguts, invitant-los al tanatori per a acomiadar-se de mi. Com els meus pares ja sabien, volia que els meus òrgans funcionals foren donats per a altra persona. I la resta del meu cos, incinerat. D'aquesta manera les meues cendres es poden repartir entre la gent que m'estimava. Potser sona una mica estrany, però quan parlàvem d'això em pareixia una cosa bonica, i ara també m'ho pareix. Els meus pares i jo ja sabíem que moriria més prompte del que qualsevol persona desitjés per culpa de la meua infermetat del cor. Per això acudíem tots al psicòleg i parlàvem naturalment de la mort. Saben a la perfecció què fer ara, que ja no estic, i sé que compliran la meua voluntat... ells i els meus amics, amb qui també vaig compartir les meues voluntats. De fet, els vaig deixar una llista amb coses que havien de fer junts, perquè m'hagués agradat a mi fer-les amb ells. Però eixa és altra història.

Des de el lloc en el que estic ara mateix puc vore tots els meus records. Quan veig la meua vida passar sento moltes coses. Tristesa, per haver deixat un món en el que era realment feliç. Enyorança, perquè sé que ja no ho tornaré a viure això... o sí, però d'altra manera. Qui sap, ara que sé que hi ha vida després de la mort, crec de tot. Però també sóc feliç, perquè malgrat de haver viscut tan sol 17 anys, han sigut meravellosos. I ara que estic en el tanatori veient com les meues persones volgudes s'estan acomiadant de mi, sé que ells seguiran i ho faran per mi. Viuran la vida al màxim perquè s'han adonat que viure no és per sempre. I saben que jo em vaig anar feliç d'haver compartit una vida amb ells.

Els meus pares han organitzat tot com jo volia. Han invitat els més íntims abans per a acomiadar-se a soles. Estan donant-li algunes de les meues pertinenècies a les persones que han vingut abans. I quan veig els meus amics amb el ulls

rojos i més junts que mai, no aguante més i ploro. Ploro molt perquè ja no podré sentir els seus abraços. I encara que jo sí que els escolto i els veig, sé que ells no saben que realment estem en tot moment junts. Més enllà de l'espíritual. Em fixo amb els quatre. Sofia està plorant mentre és abraçada per Pol. Té la melena morena replegada en dos trenes i el seus ulls grisos estan més obscurs que mai. Ell porta el cabell més despentinat (que de normal) i la mirada perduda. Valeria s'ha recollit el monyo en una castanya mal feta i té la pell morena pàlida. I, per últim, està Jan que intenta somriure a la gent pels altres quan els diuen que senten la pèrdua.

Els meus pares ja els han donat les coses que vaig deixar per a cadascú, a més de la llista de desitjos. A l'entrada del tanatori hi ha una foto meua on surto amb tots ells. Era la meua fot preferida, ara, quan la veig, sé que encara ho és. Va ser del meu últim aniversari fora de l'hospital. Estem tots en un somriure que no ens cap a la cara. Al costat hi ha una corona plena d'espígol i amb una banda posa "Abril". Amb tot l'embolic de morir no m'he enrecordat de presentar-me, sóc (o era, no ho sé) Abril i tinc 17 anys.

La gent se'n va anant i queden els meus amics i familiars. Ha vingut gent del l'institut, de quan anava a Primària, amics dels meus pares... no sabia que importava a tanta gent. Encara que sé que la majoria estan ahí per formalitat o perquè he mort prompte i els fa pena. Les últimes persones s'han acomiadat i cadascú ha tornat a sa casa. És en este moment, mentre es despedeixen, en el que m'apropo al meu cos inert. M'han vestit amb uns pantalons de xandall i un top. Era la roba que més solia portar. Còmoda i mona, m'agrada el que han triat. No m'han maquillat molt, una mica de màscara de pestanyes i il·luminador. Ah! i un detalllet que em fa somriure, m'han ficat la meua colonia i el meu cacao de

llavis preferits. Ho sé perquè aquestes olors m'identificaven molt, tampoc m'han llevat les polseres ni el meu collar. I m'han posat les meues arracades preferides.

Demà cremarà el meu cos. Ningún òrgan ha servit, així que em cremaran sencera. Mai hagués pensat que diria esta frase. Passo les hores mirant records i em reconforta prou. Aquí passa el temps diferent, molt més ràpid així que han passat dies. He decidit passar-me per casa dels meus pares. Els trobo amb els meus amics, que estan una mica millor que l'últim dia que els vaig veure. Aleshores, veig que els meus pares els estan donant uns sobres i cadascú obri el seu. Pol troba un anell, Sofia unes arracades, Valeria un collar i Jan una polsera. Es miren i somriuen, aleshores ho entenc i jo també ho faig.

LLISTA DE DESITJOS

1. Portar-me a totes les aventures amb vosaltres: Fet.